

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж4 89/25
30.4.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Весне Дамјановић, чланова већа, у парници тужиоца Организација произвођача фонограма Србије О.Ф.П.С. Београд, ул.Дечанска број 14, чији је пуномоћник Дејан Вуковић, адвокат из Београда, ул.Теодора Драјзера број 34, против тужене АА из ..., ради дуга, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П4 153/19 од 16.01.2025. године, у седници већа одржаној дана 30.04.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Београду П4 153/19 од 16.01.2025. године у ставу првом изреке, тако што се **УКИДА** решење о извршењу Основног суда у Пожеги Иив 219/17 од 30.10.2017. године, којим је обавезана тужена АА из ..., да тужиоцу Организацији произвођача фонограма Србије О.Ф.П.С. Београд на име дуга исплати износ од 9.440,00 динара са законском затезном каматом, почев од 14.07.2015. године, па до исплате, као и у делу којим је обавезана да тужиоцу накнади трошкове извршног поступка у износу од 11.559,00 динара и **ОДБИЈА**, као неоснован, тужбени захтев тужиоца.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка из става трећег изреке пресуде Вишег суда у Београду П4 153/19 од 16.01.2025. године, тако што свака странка сноси своје трошкове првостепеног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженој накнади трошкове другостепеног поступка у укупном износу од 19.900,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом извршења.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке одржава се на снази решење о извршењу Основног суда у Пожеги Иив 219/17 од 30.10.2017. године. Ставом другим укида се решење о извршењу Основног суда у Пожеги Иив 219/17 од 30.10.2017. године у делу којим је обавезана тужена да тужиоцу исплати законску затезну камату на износ од 9.440,00 динара за период од 29.09.2009. године до 14.07.2015. године.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавила тужена, побијајући је у ставу првом и трећем изреке због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Трошкове другостепеног поступка је тражила и определила.

Испитујући правилност ожалбене пресуде Апелациони суд је оценио да у спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку-ЗПП (“Службени гласник РС” број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 др. закон). Супротно жалбеним наводима у спроведеном поступку није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, јер ожалбена пресуда нема недостатке због којих се не може испитати, у образложењу пресуде су наведени разлози о битним чињеницама, односно ти разлози су јасни и непротивречни и нису у супротности са писаним доказима и исправама које се налазе у списима предмета

Одлуку је донео стварно и месно надлежан Виши суд, с обзиром да је предузетничка радња тужене у оквиру које је вршена контрола и то ... АА предузетник ..., престала да обавља делатност 04.05.2010. године, те су неосновани жалбени наводи да је у конкретном случају требало да поступа Привредни суд.

Према стању у списима, тужилац у овом поступку захтева накнаду за јавно саопштавање фонограма у 2009. години, која је фактурисана рачуном број 049042 рачун V-6476/09 од 21.09.2009. године, које се односи на целу годину. Према утврђеном чињеничном стању, записником о извршеној контроли и евидентирању јавног саопштавања фонограма као предмета заштите – сродних права произвођача фонограма за 2009. годину под бројем 049042 од 29.08.2009. године констатовано је да је тужилац извршио контролу јавног саопштавања фонограма код корисника ... ААА PREDUZETNIK ..., ..., дана 29.08.2009. године и то у 12,29 часова, те је том приликом затечено емитовање фонограма преко компјутерских звучника у објекту у време контроле. Тим поводом је издат рачун V-6476/09 од 21.09.2009. године за јавно саопштавање фонограма за календарску 2009. годину у износу од 9.440,00 динара. Наведени записник снабдевен је потписом тужиоцевог контрола, као и печатом тужиоца уз назнаку броја легитимације контролора. Спорну чињеницу емитовања у објекту тужене суд је утврдио из писаних доказа и то записника о извршеној контроли и евидентирању јавног саопштавања фонограма као предмета заштите – сродних права произвођача фонограма за 2009. годину број 049042 од 29.08.2009. године, при чему је међу парничним странкама и било неспорно да је туженој уручена опомена по рачуну 6476/09 дана 06.07.2015. године, као и из исказа сведока ББ од 27.08.2024. године која је потврдила све наводе из записника број 049042 од 29.08.2009. године. Применом одредбе члана 238 став 1 ЗПП и члана 125 Закона о ауторским и сродним правима, претходно оцењујући да потраживање није застарело, тужбени захтев је усвојен.

Чињенично стање је потпуно и правилно утврђено и оно се жалбеним наводима не доводи у сумњу.

Међутим, основано се жалбеним наводима указује да је првостепени суд из правилно изведених доказа извео погрешан чињеничноправни закључак те погрешно применио и материјално право, односно погрешно је применио одредбу члана 167

старог Закона о ауторским и сродним правима - ЗАСП ("Службени лист СЦГ", бр. 61/2004 од 24.12.2004. године) који се у конкретном случају примењује с обзиром на датум извршене контроле (29.08.2009.године).

Наиме, из стања у списима произлази да из записника о извршеној контроли произлази да је музика пуштена преко компјутера, и то страна забавна музика из чега произлази да је дошло до коришћења фонограма чији су носиоци страни субјекти. У списима се налази решење од 16.09.2013. године, којим се усваја регистрациона пријава и региструју у регистру удружења промена података Организација произвођача фонограма Србије, тако што се мења седиште, а нису приложени уговори са одговарајућим иностраним организацијама.

Према члану 167 ЗАСП, постоји претпоставка да је тужилац као организација регистрована за колективно остваривање права произвођача фонограма овлашћен да штити носиоце права из те области, осим уколико изричито нису изјавили организацији да ће своја права остваривати индивидуално. Према одредбама наведеног закона, тужилац је, као организација, у обавези да у року од 5 година од прибављања дозволе за рад од стране Завода за интелектуалну својину, закључи одговарајуће уговоре са иностраним организацијама, чиме обезбеђује остваривање заштите иностраних носилаца права на територији Србије, а истовремено и остваривање права домаћих носилаца на територијама других држава. У наведеној ситуацији, када прибављање оваквих уговора са иностраним организацијама није услов добијања дозволе од стране Завода за интелектуалну својину и за регистрацију тужиоца као организације за колективно остваривање права код Агенције за привредне регистре, следи да претпоставка из члана 167 наведеног закона важи само када су у питању домаћи носиоци права за период важења прве дозволе за рад тужиоца, те да у том периоду исто не важи када су у питању страни носиоци права. У периоду важења прве дозволе на тужиоцу је терет доказивања да је испунио своју законску обавезу и закључио наведене уговоре, те да је овлашћен за заштиту права иностраних носилаца, односно да у том периоду докаже своју активну легитимацију за исплату накнаде за коришћење фонограма чији су носиоци страна лица.

У току 2009. године на снази је било решење Завода за интелектуалну својину од 13.04.2005. године, којим је тужиоцу издата дозвола за обављање делатности колективног остваривања сродних права произвођача фонограма. Решењем Завода за интелектуалну својину број 1049/10/12 од 11.05.2010. године тужилац је обновио дозволу за обављање делатности колективног остваривања сродних права произвођача фонограма, која важи од 14.04.2010. године, те је првостепени суд погрешно закључио да у периоду важења прве дозволе, односно дозволе из 2005. године применом претпоставке из члана 167 ЗАСП тужилац има право на накнаду и за стране произвођаче фонограма. Како у току првостепеног поступка тужилац о томе доказ није доставио, погрешан је закључак првостепеног суда да је тужилац доказао да има право на накнаду за коришћење фонограма, чији носиоци нису домаћи, већ страни субјекти, односно да је активно легитимисан и за заштиту страних субјеката, те је одлучено као у ставу првом изреке на основу члана 394 тачка 3 и 4 у вези члана 460 став 4 ЗПП-а.

Како је преиначена одлука о главној ствари преиначена је и одлука о трошковима првостепеног поступка, али како тужена није тражила трошкове поступка,

односно определила је трошкове за састав приговора по АТ, иако га је лично саставила, одлучено је као у ставу другом на основу члана 165 у вези члана 153 ЗПП-а.

Међутим, како је тужена успела у жалбеном поступку, то јој припадају трошкови састава жалбе од стране адвоката и то у износу од 18.000,00 динара и износ од још 1.900,00 динара за судску таксу, те је одлучено као у ставу трећем изреке на основу члана 165 у вези члана 153 ЗПП-а.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић